

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Samosoudkyně Obvodního soudu pro Prahu 2 Ing. Mgr. Hana Chaloupková rozhodla v hlavním líčení konaném v Praze dne 18.1.2016

t a k t o :

Obžalovaný

J [REDACTED] H [REDACTED],

nar. [REDACTED], [REDACTED] trvale bytem [REDACTED],

je v i n e n , ž e

dne 11.7.2012 se ze svého bydliště v [REDACTED], prostřednictvím výpočetní techniky a s využitím loginu a hesla, které znal jako bývalý správce webových stránek a e-mailových schránek společnosti [REDACTED] (nyní [REDACTED]), se sídlem [REDACTED], neoprávněně přihlásil

a) v době od 16:11 hod. do 16:16 hod. do administrace webových stránek [REDACTED] a smazal cca 2000 souborů typu .pdf, .png, .html, .php, .xml, .gif a .css tvořících tyto webové stránky a namísto původního obsahu na tyto stránky umístil nápis "Doména je na prodej" a

b) v době od 18:07 hod. do 18:22 hod. do e-mailových schránek [REDACTED] a [REDACTED] a smazal z nich cca 1000 e-mailů a dále se pokusil přihlásit též do e-mailových schránek [REDACTED] a [REDACTED],

██████████, ██████████ a ██████████
v úmyslu vymazat z nich všechny e-maily,
a tohoto jednání se dopustil s cílem poškodit společnost ██████████,

t e d y v úmyslu způsobit jinému škodu a jinou újmu získal přístup k počítačovému systému a data uložená v počítačovém systému neoprávněně vymazal,

č í m ž s p á c h a l

přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

a o d s u z u j e s e

Podle § 230 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 67 odst. 3 tr. zákoníku se ukládá **peněžitý trest v celkové výši 20.000,- Kč**, který byl podle § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku vyměřen ve 20 denních sazbách po 1.000,- Kč.

Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku se stanoví, že peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách ve výměře 2.000,- Kč, splatných vždy do každého 30. dne v měsíci s tím, že první splátka musí být zaplacena do 30. dne v měsíci následujícím po měsíci, v němž tento rozsudek nabude právní moci, a to pod ztrátou výhody splátek.

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání **200 (dvěstě) dnů**.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozená společnost ██████████ (nyní ██████████ a.s.), **odkazuje** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v této věci rozsudkem ze dne 16.06.2014, který byl k odvolání obžalovaného zrušen usnesením Městského soudu v Praze sp.zn. 44 To 419/2014 ze dne 8.9.2014, neboť Městský soud v Praze shledal skutkové závěry ve výroku napadeného rozsudku a jeho právní vývody předčasnými, a proto podle § 258 odst. 1 písm. b), písm. c) trestního řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně, aby ve věci znovu jednal a rozhodl. Ve smyslu § 264 odst. 1 tr. řádu bylo soudu prvního stupně uloženo, aby ve věci přibral znalce z oboru kybernetika, výpočetní technika, případně provedl další potřebné důkazy a ve věci znovu rozhodl.

Podepsaný soud ustanovil ve věci znalecký ústav z oboru kybernetika, výpočetní technika České vysoké učení technické, Fakulta elektrotechnická, za účelem vypracování znaleckého posudku z oboru kybernetika, výpočetní technika, a po vypracování znaleckého posudku ve věci nařídil hlavní líčení, ve kterém doplnil výslech obžalovaného a vyslechl znalce, následně pak ještě vyžádal vyjádření od poskytovatele internetového připojení [REDAKCE] které provedl k důkazu.

V hlavním líčení byl prokázán **skutkový děj**, jak byl rozveden shora ve výroku rozsudku. Obžalovaný se dne 11.7.2012 se ze svého bydliště na adrese [REDAKCE] za užití výpočetní techniky (blíže neurčeného osobního počítače, notebooku a pod.) a s využitím loginu a hesla, které znal jako bývalý správce webových stránek a e-mailových schránek společnosti [REDAKCE] (nyní [REDAKCE]), se sídlem [REDAKCE], neoprávněně přihlásil do níže uvedených webových stránek a e-mailových schránek společnosti [REDAKCE]. V čase mezi 16:11 hod. až 16:16 hod. se přihlásil do administrace webových stránek [REDAKCE] a smazal cca 2000 souborů typu .pdf, .png, .html, .php, .xml, .gif a .css tvořících tyto webové stránky a namísto původního obsahu na tyto stránky umístil nápis "Doména je na prodej". Dále se přihlásil v době od 18:07 hod. do 18:22 hod. do e-mailových schránek [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] a smazal z nich přibližně 1000 e-mailů. Obžalovaný se pokusil přihlásit rovněž do e-mailových schránek [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] a to v úmyslu vymazat z nich všechny e-maily. Výše uvedeného jednání se dopustil s cílem poškodit společnost [REDAKCE].

Obžalovaný J. [REDAKCE] H. [REDAKCE] uvedl v hlavním líčení k věci a ke své osobě následující. Pracuje [REDAKCE], příjmy má v současné době z [REDAKCE]. Žije ve společné domácnosti s ing. M. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] a jeho čistý měsíční příjem je cca [REDAKCE] Kč. [REDAKCE]. K věci uvádí, že nespáchal nic z toho, co je mu kladeno za vinu obžalobou. U společnosti [REDAKCE] byl zaměstnán, ne však na stálý pracovní poměr, ale pouze [REDAKCE] ve které nebyla přesně specifikována jeho činnost. Pracoval [REDAKCE], jeho náplní práce bylo [REDAKCE]. [REDAKCE] Časopis byl následně zdarma distribuován [REDAKCE]. Veškerá [REDAKCE] činnost se vším, co s tím souvisí, byla na obžalovaném. Měl za úkol [REDAKCE]. Programové vybavení pro internetovou formu časopisu nikdy nedělal. V té době nijak zvlášť [REDAKCE]. Internetové stránky tak tvořil jeho kolega M. [REDAKCE] V. [REDAKCE]. Obžalovaný sám tvořil tištěnou podobu celého měsíčníku, bylo to vlastně takové jeho dítě. Na podzim r. [REDAKCE] dostal ve velmi krátké době za úkol vytvořit měsíčník. To se mu povedlo zhruba za jeden měsíc, kdy byl měsíčník [REDAKCE]. Na toto je patřičně hrdý. Původně se nepracovalo s internetovou verzí měsíčníku, ta byla málo navštěvovaná, později přišel od vydavatele popud, že by se měla nastartovat internetová verze, protože v té době začaly startovat sociální

sítě, přístupy na internet a vše, co s internetem souviselo. Také vydavatel se chtěl přizpůsobit tomuto trendu. V podstatě v internetové verzi vycházelo překlopené to, co každý měsíc vyšlo tiskem. Obžalovaný je tak hrdý zejména na tištěnou verzi, protože to byla čistá novinařina. Internetové stránky zřizoval s kolegou. Byli najati na rozjezd periodika i na rozjezd elektronického periodika, které bylo jakýmsi zrcadlem tohoto tištěného periodika a jeho součástí. Stránky proto zaregistrovali u registrátora, který pokud si obžalovaný vzpomíná, byl buď [REDAKCE] nebo [REDAKCE]. Pokud byly tyto stránky zabezpečeny, staral se o zabezpečení registrátor. Zabezpečení bylo, pokud obžalovaný předpokládá, nějaké standardní. On ani jeho kolega stránky nijakým dalším způsobem nezabezpečovali. Obžalovaný ani nevím, zda je toto možné. Uvádí, že ve věci není příliš kovaný. Svou spolupráci s firmou [REDAKCE] ukončil v [REDAKCE], kdy se začala situace postupně komplikovat a jeho i faktury kolegů byl propláceny s velkým zpožděním. V té době se začal též rozcházet náhled obžalovaného na fungování [REDAKCE] a to jako šéfredaktora, zodpovědného za chod celé redakce a za vznik tohoto periodika, s názorem J. [REDAKCE] J. [REDAKCE] který byl v té době zástupcem vydavatele. V prosinci r. [REDAKCE] dostal obžalovaný nabídku, zda chce pokračovat na pozici [REDAKCE] za určitých stanovených podmínek, které však nebyly příliš jasné. Bylo mu rovněž řečeno, že částky, které fakturuje za svou práci, bude muset snížit, nikdo mu nemůže dát jistotu, že každý měsíc budou jeho faktury pravidelně propláceny, že tedy dostane odměnu za odvedenou práci a že tato odměna nebude opožděná, nebude nestabilní a nejistá. Měl týden na rozmyšlenou a poté oznámil panu J. [REDAKCE] (obžalovaný se domnívá, že to bylo v [REDAKCE] někdy v [REDAKCE]), že spolu dále pokračovat nebudou. Pan J. [REDAKCE] sdělil, že si bude muset najít nový tým, na to mu obžalovaný řekl, ať mu přesně vyspecifikuje, jak si bude představovat ukončení spolupráce, jaké předání kontaktů na distributora a na další lidi, se kterými v té době disponoval a spolupracoval. To již měl vystavenou fakturu za [REDAKCE], následně obžalovaný vystavil i fakturu za [REDAKCE]. K tomu, že je ve spise uvedeno, že v té době mezi ním a vydavatelem došlo k nějakému konfliktu, obžalovaný uvedl, že si toho není vědom. Došlo pouze k ukončení pracovního poměru mezi ním jako zaměstnancem a zaměstnavatelem - vydavatelem. Obžalovaný každý měsíc musel urgovat zaplacení faktur již po termínu splatnosti a nebyl jediný, kdo takto p. J. [REDAKCE] urgoval. Od p. J. [REDAKCE] se stále dozvídali různé důvody, proč nemůže být lidem zaplaceno a kdy jim zaplaceno bude. Tyto termíny se neustále prodlužovaly. Obžalovaný si skutečně není vědom, že by vytvářel nějaký konflikt a domnívá se, že k žádnému konfliktu nedošlo. Veškeré finanční závazky mezi ním a společností [REDAKCE] byly vypořádány po několika urgencích zhruba k datu [REDAKCE]. Obžalovaný uvádí, že rozhodně nedošlo po ukončení spolupráce ani v rámci ukončení spolupráce k nějakému předání hesel, neboť po dohodě s p. J. [REDAKCE] spravoval veškerou agendu, která zahrnovala jak vedení [REDAKCE], tak i správu veškerých kontaktů a inzerentů do data [REDAKCE]. Až následně měl kontakty předat určitým osobám. Jednou z těchto osob byl nový webmaster, jehož jméno si již obžalovaný nepamatuje. Webmaster byl z nějaké společnosti, která v té době pro [REDAKCE] začala pracovat. Obžalovaný se domnívá, že pod názvem tuší něco jako „nosím vaše triko“. Tato společnost dělala pro [REDAKCE] nový marketingový úkol. Nový webmaster měl pro společnost spravovat kontakty, o které byl následně požádán obžalovaný a byl vyzván k předání těchto kontaktů svému nástupci, novému šéfredaktorovi p. H. [REDAKCE]. Obžalovaný je přesvědčen, že v té době určitě nedošlo ke změnám hesel, protože součástí trestního spisu je i to, že on sám měl přesměrovanou

většinu e-mailových adres na své freemaily, které má na seznamu. Měl tam přesměrována upozornění, kdykoliv přišel nový mail, a vzhledem k tomu, že ho poměrně dost obtěžovalo, že se mu pořád hlásily nové a nové maily, několikrát upozorňoval své bývalé nadřízené na nutnost přesměrování. Když k tomuto nedošlo, zhruba po dvou měsících se sám přihlásil a odhlásil toto přesměrování z některých webových mailů. V současné době si již nepamatuje, ze kterých mailů to bylo, ale předpokládá, že z mailů [REDAKCE] a [REDAKCE] nebo vydavatel, které tam měl takto nastavené. Zrušil tedy přesměrování na své freemaily, protože ani po upozornění p. J. [REDAKCE], aby toto přesměrování zrušila sama jejich společnost, nebylo přesměrování na freemaily obžalovaného zrušeno. Uvádí, že se přihlašoval na tyto maily pouze tehdy, když rušil přesměrování na své freemaily. K tomuto jedinému přihlášení došlo v prvních dvou měsících r. [REDAKCE] nepamatuje si přesně, kdy. Po tomto zrušení se tam již nikdy nepřihlašoval, rozhodně ne v době, kdy se mělo stát to, co je mu kladeno za vinu. To, co je napsáno v obžalobě, se totiž stalo až půl roku poté, co pro spol. [REDAKCE] obžalovaný již nepracoval. Netuší, jaká soutěž se v té době organizovala, může jen říct, že za doby jeho působení v [REDAKCE] se organizovalo několik soutěží, nepamatuje si již přesně, zda byly mailové, poštovní nebo telefonické. V té době ještě hojně fungovaly SMS soutěže. O soutěži, o které je zmínka v obžalobě, skutečně neví, na jakém základě byla organizována a jak byla myšlena a jak fungovala. Uvádí, že spol. [REDAKCE] tyto soutěže organizovala za účelem přilákání nových čtenářů a povědomosti o tomto médiu. Organizování soutěží bylo v minulosti i jeho úkolem, soutěže měly přilákat čtenářskou veřejnost, zvýšit povědomí o [REDAKCE] a on byl samozřejmě odměňován v závislosti na úspěšnosti těchto soutěží. Obžalovaný se domnívá, že v době, kdy jsou hackerské útoky na denním pořádku, je možné, že se stalo něco takového, co je uvedeno v obžalobě, ale proč by to někdo dělal, to skutečně obžalovaný neví. Uvádí pouze, že jak společnost [REDAKCE] tak i svědek J. [REDAKCE] J. [REDAKCE] spolupracovali s nemalým počtem lidí již v době, kdy on sám byl [REDAKCE]. Domnívá se, že s těmito lidmi spolupracovali i posléze. Předpokládá, že tito lidé měli také problémy s platební morálkou společnosti [REDAKCE]. K fungování e-mailových schránek v [REDAKCE] uvedl, že každý odpovídal za svou mailovou schránku. Někteří užívali freemaily, což byla většina redaktorů, e-maily do [REDAKCE] pak užíval p. J. [REDAKCE] a pravděpodobně i Dr. K. [REDAKCE] M. [REDAKCE] která na začátku tvorby [REDAKCE] rovněž spolupracovala a spoluregistrovala tyto elektronické schránky. Možná měl následně přístup i některý ze starších redaktorů, to však obžalovaný neví. Obžalovaný znovu opakuje, že na přesměrování mailů upozorňoval již ke konci r. [REDAKCE] kdy končil spolupráci se spol. [REDAKCE] a s měsíčníkem [REDAKCE]. Upozorňoval je, že by byl rád, aby mu byla zrušena mailová schránka, kterou dále nechce užívat a se společností, která už v té době měla trochu pošramocenou pověst mezi jeho kolegy v branži, ve které pracuje, již nechtěl mít nic společného. Kvůli přesměrování se sešel ještě asi dvakrát s p. H. [REDAKCE] a p. J. [REDAKCE], jejich kontakty skončily tím, že je několikrát upozorňoval na to, že nebyly uhrazeny jeho faktury ještě na začátku r. [REDAKCE]. Domnívá se, že i přesměrování naposledy urgoval na začátku r. [REDAKCE]. Obžalovaný podotýká, že se domnívá, že je běžné, že když někde někdo končí, něco někomu předává, každý jeho nástupce by si měl změnit přístupová hesla a všechny dostupné údaje. Pokud toto není někdo schopen provést, lze se pouze domnívat, že je velmi liknavý. Obžalovaný uvádí, že ke schránkám společnosti [REDAKCE] rozhodně nemá v současné době žádný přístup. Jednak se změnil operační systém, jednak v současné době využívá systém

od firmy [REDAKCE] už nemá [REDAKCE]. V červenci r. [REDAKCE] měl ještě starý operační systém. Vzhledem k tomu, že když skončí nějakou práci, většinou si dělá pořádek v počítači, ve kterém je stará práce uložena, neustále aktualizuje denní data, maily apod. Tyto věci tak určitě vyčistil a promazával i staré kontakty, které už nebude pokračovat. Je možné, že tam ten soubor byl aktualizovaný a uložený v jeho počítači, ale netuší, zda byl mezi těmi starými vymazanými soubory. Domnívá se, že soubor, ve kterém měl uložena všechna hesla, již v té době v počítači neměl, neboť byl jedním z těch smazaných souborů stejně jako další archivy časopisů, rozhovorů, kontaktů a mailů. [REDAKCE]

[REDAKCE]. Neobává se žádného útoku vzhledem k tomu, že neservisuje žádné mailové ani webové stránky kromě svých soukromých, od těch tam samozřejmě hesla uložena má. Domnívá se, že má uložena pouze aktuální hesla. Doma používá připojení na internetovou síť u svého PC [REDAKCE] zhruba od r. [REDAKCE] nikoliv [REDAKCE]. Výkonnost ve [REDAKCE] nezná, neví přesně, jakých hodnot dosahuje. Uvádí, že vzhledem k tomu, že bydlí v [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], at' ho má uložen v kapse nebo v batohu, takže jeho domácí síť je viditelná z daleka. Uvádí, že [REDAKCE]

[REDAKCE] Toto se týkalo jeho nového následného počítače, který si s tím nerozuměl, a rovněž mobilního telefonu, který si nerozuměl se zamčenou sítí. Uvádí, že s tím má neustále problémy, např. u společnosti McDonald apod., kde je volná wifi síť a chce se někde připojit. Wifi síť bez hesla tak používal z výše uvedených důvodů, nikdy by ho nenapadlo, že by se někdo z domu či z ulice mohl na jeho wifi síť přihlásit a používat ji. Ke stylu své práce obžalovaný uvádí, že jeho práce obecně je založena na velké časové variabilitě, nedá se říct, že by měl přesný harmonogram dne, a to především v té době, kdy [REDAKCE]. V té době se jeho harmonogram a časový plán měnil v podstatě ze dne na den právě podle toho, jaké měl domluvené rozhovory, schůzky. Např. schůzky s p. J. [REDAKCE] byly velmi časté. Rozhodně se nedá říct, že by některé jeho dny byly organizovány stejně. Tato situace v podstatě přetrvávala i v pozdějším období, kdy již nevykonával činnost pro [REDAKCE] nicméně jeho náplň pracovního dne je pořád obdobná, pořád vykonává činnost, která je založena na schůzkách s lidmi, na nějakých poradách v manažerském poradenství a tak je také různé i co kterou hodinu kterého dne udělá, neboť jeho diář je neustále plný schůzek, které se mohou měnit z hodiny na hodinu. Obecně se dá říct, že obžalovaný zhruba od r. [REDAKCE], kdy se [REDAKCE], až do dneška, se zabývá obdobnou prací, kdy musí pružně reagovat na změny denního harmonogramu.

K dotazu soudu pak obžalovaný uvedl, že pokud má být zcela upřímný, domnívá se, že za doby jeho působení ve společnosti [REDAKCE] proběhlo několik machinací a transakcí, kterými se společnost dostala do nelibosti u poměrně velkého okruhu lidí. Vzhledem k tomu, že obžalovaný nikdy nedisponoval finančními toky ani výkonnou pravomocí v rámci společnosti [REDAKCE] nedomnívá se, že by nelibost směřovala přímo vůči němu. Nicméně připouští, že byl do určité míry reprezentantem této společnosti. Fyzických i právnických osob, které mají nebo měly nevyřízené účty se společností [REDAKCE] je dle názoru obžalovaného poměrně velký okruh. Domnívá se, že jim firma buď dluží peníze, nebo mají jiné nevyrovnané majetkové vztahy s touto společností. Možnost, že by se někdo z jeho

bývalých spolupracovníků dostal k jeho heslům či kontaktům, částečně obžalovaný připouští, protože někteří z jeho spolupracovníků byli redaktory nebo jinými výkonnými lidmi v rámci kooperujících firem s touto společností, ať v rámci distribuce tisku nebo dalších aktivit. V tomto okruhu lidí se určitě najdou lidé, kteří minimálně navštívili jeho domácnost nebo tuto domácnost pravidelně navštěvují dodnes. Jsou to jeho přátelé ať profesní, tak soukromí. Svůj PC počítač měl v domácnosti vždy volně uložený a má k němu přístup v podstatě kdokoliv, kdo k nim přijde na návštěvu. Všechny přístup, které v počítači měl a dosud má, jsou zcela dostupné. Obžalovaný si však neumí představit, že by se někdo k němu do PC naboural. Soubor s [REDAKCE], takže existuje možnost přístupu přímo u něj v jeho domácnosti. Není však schopen říct, zda se mohl někdo připojit zvenku, toto rozhodně netuší, zda je to vůbec možné, možná ano. Ke svému PC ještě uvádí, že pokud k nim někdo fyzicky přijde na návštěvu a je možné, že i něco dělá u něj v počítači, tak počítač je vždy nezaheslovaný, pokud si k němu někdo sedne, dívá se do něj, může kliknout i na jeho soubor s hesly. Nikdy nikomu ze svých přátel, kteří použili jeho počítač, pod ruku nekoukal, je možné, že se něco takového stalo.

Ke své [REDAKCE] síti uvádí, že její součástí byl i [REDAKCE], síť byla v podstatě nezaheslovaná, takže se přes tuto síť mohl zvenku někdo dostat i do jeho počítače, není počítačovým odborníkem a tak netuší, zda je toto vůbec možné. Obžalovaný u svého PC používal a stále používá antivirový systém [REDAKCE] což je jeden ze standardních antivirových programů v ČR. Obžalovaný podotýká, že vždy používal placenou licenci, neboť není žádný pirát. [REDAKCE]

[REDAKCE] a určitě také pracoval i z cizích PC. V místě trvalého bydliště obžalovaný žije od r. [REDAKCE] připojení na internet má přes [REDAKCE] Užívá obojí připojení.

V hlavním líčení nařízeném po zrušení rozsudku ze dne 16.6.2014 soud za souhlasu obhajoby i obžaloby vyslechl obžalovaného ještě k některým otázkám, tak, aby zástupce znaleckého ústavu mohl případně svědkovi klást otázky.

Obžalovaný k dotazům uvedl, že si nepamatuje, zda měl v době, kdy došlo k útoku tzv. „chytrý telefon“, je to možné, ale nezná typ ani operační systém, se kterým případně telefon pracoval. Pokud se takovýmto telefonem připojoval doma na internet, tak nejčastěji přes facebook, twitter apod. Předpokládá, že základem byly sociální sítě, není uživatelem aple, tak používal v telefonu patrně android. Na domácím počítači používali v té době asi verzi [REDAKCE]. V PC neměli s [REDAKCE] rozlišené uživatele, to nemá obžalovaný ani v práci. Počítač byl na domácí síť napojen kabelem, ostatní zařízení přes wifi router. Používali určitě notebooky, u kterých měli často problémy s připojením, to byl i důvod, proč neměli zaheslovanou domácí síť, neboť, když používali zabezpečení heslem, tak se některá zařízení nedokázala k síti připojit.. Dále vlastnili patrně i [REDAKCE] a [REDAKCE] Od roku [REDAKCE] již používají na domácí síti heslo, neboť byl vyměněn router poskytovatelem připojejí [REDAKCE]. Pokud po prvotní instalaci routeru měnili heslo, tak to musel dělat [REDAKCE] obžalovaného, který

technickým věcem rozumí více. Obžalovaný se rovněž není schopen vyjádřit k tomu, zda restartovali či vypínali někdy připojení nebo modem, router. Společnost [REDACTED] se rozešla ve zlém téměř se [REDACTED] = lidmi, kteří pro ni pracovali ve stejné době jako obžalovaný. Obžalovaný neví, zda měl někdo z nich zájem provést útok z bytu obžalovaného. Obžalovaný znovu potvrdil, že měl přístupová hesla, která používal k různým aplikacím uložena v [REDACTED]. S touto praxí již skoncoval, když zjistil, že to není bezpečné. Počítač u nich doma je v podstatě stále zapnutý, mohl k němu tedy mít přístup i někdo z jejich návštěv. Doma se v té době scházel i se svými spolupracovníky, když řešili špatnou platební morálku společnosti a pod. V té době počítač prakticky nevypínali, pouze když odjeli na víkend nebo byli v zaměstnání. Obžalovaný často pracoval z domova a tak byl počítač většinou zapnutý i přes den.

K dotazu znalce uvedl, že v té době nepoužíval z domácího počítače přístup přes tzv. vzdálenou plochu, ani heslo do operačního systému windows.

Svědék M [REDACTED] Š [REDACTED] uvedl k věci následující. S obžalovaným [REDACTED]

[REDACTED] Rovněž svědek pracuje v médiích, takže zhruba tuší, co obžalovaný dělal, jaká byla náplň jeho práce pro [REDACTED]. Bylo to objednávání, vymýšlení témat, vymýšlení zaměření, objednávání hostů, psaní článků, editace článků, získávání fotografií, korektury apod. Obžalovaný pracoval na pozici [REDACTED] měsíčníku [REDACTED]. Poté se společností ukončil spolupráci, neboť se nedohodli jak na stránce finanční, tak i na směřování tohoto periodika. Neshody však spočívaly zejména v oblasti financí, neboť obžalovaný již dále nechtě vykonávat stejnou práci za méně peněz. K práci obžalovaného svědek uvádí, že obžalovaný měl poměrně flexibilní práci, měl plno schůzek, pohyboval se po celé Praze. Z domova dělal korektury, psal články, v každém případě pracoval ve Wordu nebo v PDF. Zobrazovač spravoval mailové adresy, umísťoval věci na internetové stránky a pravděpodobně opravoval i nějaké fotografie. Texty psal ve Wordu, na fotografie používal zouner. Přístupy do pošty měl buď přes Outlookexpres nebo přes webové rozhraní. Obdobným způsobem umísťoval jednotlivé věci na internetové stránky opět přes webové rozhraní přes prohlížeče. E-mailového klienta používal také v Outlookexpres, jsou to maily, ke kterým člověk přestupuje přes klienty. Rovněž jsou maily, ke kterým člověk přistupuje přímo, většina mailů má nějaké webové rozhraní, takže se dá přestoupit tak i tak. Doma používají podle situace buď pevné PC nebo notebook. Svědek se domnívá, že odchod obžalovaného ze společnosti [REDACTED] proběhl standardním způsobem. Ve chvíli, kdy se se statutárním zástupcem nedohodli na finančním ohodnocení, se prostě dohodli, že spolupráci ukončí. Tato spolupráce měla po celou dobu určité problémové parametry. Problémy byly zejména tím, že se ze strany statutárního zástupce zrušily nebo předělávaly nějaké články. Rovněž byly problémy s platební morálkou. Ukončení spolupráce tak na jednu stranu přineslo obžalovanému úlevu, na druhou stranu ho ta práce bavila, takže mohl být i smutný. Svědek sám žádnou práci pro společnost [REDACTED] nevykonával, zná však lidi, kteří pro ně pracovali. Svědek sám několikrát viděl webové rozhraní do mailových schránek otevřené, nemůže vyloučit, že se tam sám i někdy připojil, když mu bylo řečeno, že se tam spolu s obžalovaným podívají. Je možné, že přístupové heslo vytukal někdy fyzicky i sám svědek. Svědek rozhodně viděl několikrát tyto stránky otevřené, protože některé maily

od čtenářů, posluchačů a diváků jsou natolik úsměvné, že se na ně s obžalovaným dívali spolu a smáli se jim. Co se týče připojování k serverům poté, co obžalovaný ukončil spolupráci se společností [REDAKCE] uvádí svědek, že bylo určité přechodné období, než byly předány všechny údaje. Není však schopen říct, jestli to bylo na konci r. [REDAKCE] nebo v [REDAKCE] to skutečně svědek neví. S obžalovaným se bavili, že se vše předává, že je potřeba to uzavřít. Nepamatuje se však, kdy skončilo období, kdy se takto obžalovaný na server připojoval. Domnívá se, že po předání těchto věcí komunikace obžalovaného se společností [REDAKCE] skončila. Nemůže vyloučit, že se obžalovaný dál bavil s někým jiným, protože to přece jen byla distribuční firma, se kterou spolupracoval dlouho. Svědek si však není takové komunikace obžalovaného se společností vědom. Obecně k situaci v jejich domácnosti uvádí, že každý mají s obžalovaným svůj [REDAKCE].

[REDAKCE] domnívá se, že i některý z kolegů ze [REDAKCE] Určitě je navštěvuje rovněž [REDAKCE] Návštěvy k nim chodí většinou [REDAKCE] Svědek si není vědom toho, že by některý [REDAKCE]

[REDAKCE] Domnívá se, že [REDAKCE] Používá [REDAKCE] [REDAKCE] to však svědek nikdy nezjišťoval. Doma používají [REDAKCE]

[REDAKCE] Domnívá se, že by se byl schopen dostat [REDAKCE] Nikdy však po tom nepátral. Svědek sám si ukládá [REDAKCE]

[REDAKCE] Pokud svědek ví, tak obžalovaný spravoval ve společnosti [REDAKCE] nějakou schránku redakční a nějakou soutěžní, adresy si svědek nepamatuje, domnívá se, že tyto adresy byly udělané tak, jak je to v médiích zvykem, tzn. [REDAKCE] soutěž apod. Rovněž se domnívá, že měl každý redaktor svou osobní stránku, což je normální ve většině médií. Dále se média snaží mít nějaké info a většina firem má nějaké adresy, kam jim píše čtenáři či každý, kdo chce poslat mail. Obecně o přesměrování mailových schránek svědek nic neví, je však pravda, že mu občas začne přicházet takové množství mailů, že si nějaký spamovač oblíbí jeho mailovou adresu a on se toho chce nějakým způsobem zbavit, není to však téma, [REDAKCE].

Svědék P [REDAKCE] H [REDAKCE] uvedl následující. V současné době pracuje jako [REDAKCE] Osobně se s obžalovaným nikdy nesetkal, redakci přebíral až po jeho odchodu. Fyzicky se poprvé s obžalovaným sešel až dnes. K předávání mailových schránek docházelo na přelomu r. [REDAKCE] a [REDAKCE] většinou zřejmě v [REDAKCE] Svědek si myslí, že předávání prošlo bez problémů, elektronicky obdržel nějaké přístupy. V polovině [REDAKCE] r. [REDAKCE] když se připojili přes outlookové klienty na mailové schránky, přičemž se svědek

domnívá, že se jednalo o dvě mailové schránky redakční v rámci časopisu [REDAKCE] zjistili, že jsou tyto mailové schránky prázdné. Nebyly dohledatelné žádné maily, které tam předtím prokazatelně byly. Svědek začal okamžitě pátrat, zda k tomu nedošlo nějakým technickým problémem, přičemž procházel i další schránky, které v redakci měli, a zjistil, že se to týkalo pouze některých těchto mailových schránek. Byla to určitě redakční schránka, která byla ta druhá si svědek již přesně nepamatuje. Problém byl předán p. J. [REDAKCE] jako tehdejšímu zástupci vydavatele [REDAKCE], který celou věc začal nějakým způsobem řešit. To už bylo mimo svědkovu kompetenci. On v podstatě zjistil jen prvotní stav. K jednotlivým mailovým adresám a účtům měl v té době přístup pouze svědek, tehdejší informatik a p. J. [REDAKCE]. Při předání redakce docházelo k nějakým změnám hesel a poté bylo zjištěno, že maily byly vymazané pouze v těch schránkách, kde se heslo nezměnilo (t.j. zůstalo stejné jako bylo za předchozího personálního obsazení redakce). To však svědek pouze předpokládá, neboť neví, zda tam probíhala či neprobíhala nějaká další změna hesla v mezidobí. Svědek netuší, proč hesla nebyla za tak dlouhou dobu změněna, neboť hesla, která dostal, informatik na jeho příkaz změnil. Svědek to udělal tak, že hesla, která dostal od informatika, u přístupů, které používal, změnil posléze např. u svého osobního mailu a u dalších mailů, na které měl přístup. Právě u těchto schránek výmaz neproběhl. Výmaz proběhl pouze tam, kde svědek žádnou svou iniciativou nevstoupil do procesu změna hesel. Svědek není schopen odpovědět na otázku, jak je možné, že si někdo ze společnosti po dobu celých 7 dnů nevšiml, že schránky byly vymazány, resp. že obsah těchto schránek je prázdný. Uvádí, že v redakci byl on, asistentka, která mu to tehdy na základě redakčního mailu oznámila, a potom ještě další redaktor, který měl vlastní mail a tento mail zakládá nově, když redakci přebírali. Pokud si svědek vzpomíná, bylo to vše velmi rychlé, a to jak v rámci těch mailů, tak i co se týče domény „doména na prodej“. To byly dle mínění svědka stránky vydavatele, tam on opravdu nechodil, neměl k nim ani přístup, ani k těm mailům vydavatele, ani na tyto schránky nechodil. Svědek uvádí, že on sám používá mailovou adresu [REDAKCE]. O tom, že by se měl obžalovaný, poté co ukončil s redakcí spolupráci, domáhat zrušení přesměrování mailů na jeho mailové adresy, svědek nic neví.

Svědék J. [REDAKCE] J. [REDAKCE] uvedl k věci následující. V době, kdy byl svědek statutárem, resp. jediným členem představenstva společnosti [REDAKCE], vydávala společnost [REDAKCE]. V létě [REDAKCE] zjistil, že jsou smazány jednak stránky [REDAKCE] což byly jejich firemní stránky, zároveň však zjistil, resp. volal mu kolega [REDAKCE] že mají prázdné, vykradené, mailové schránky. To mohlo být způsobeno různými důvody. Svědek proto začal zkoumat, a to zejména ve spolupráci se společností [REDAKCE] jak k vymazání mohlo dojít. Dospěli k závěru, že všechny znaky ukazují, že vymazání způsobil konkrétní člověk, nikoliv technická chyba. Společnost [REDAKCE] jim poskytla i adresu, ze které byl vstup do schránek učiněn a schránky vymazány. Zároveň je upozornili, že již několikrát předtím se někdo dostával do těchto schránek. Svědek na základě těchto údajů zjistil, že touto osobou byl s největší pravděpodobností obžalovaný, neboť ta adresa byla úplně identická s adresou, ze které spolu komunikovali v části vyměňovaných mailů. Ne ve všech, ale v části. Proto se svědek spojil s jednou z nejlepších právních kanceláří, která se zabývá obdobnými věcmi, aby neudělal nikde chybu. Vše bylo konzultováno a následně bylo podáno trestní oznámení. Toto byla v podstatě svědkova povinnost, neboť byl jediným členem představenstva. Svědek uvádí, že v současné době již pro společnost [REDAKCE] nepracuje,

pracuje jako [REDAKCE] ze společnosti odešel v [REDAKCE]. Svědek ještě uvádí, že poté, co došlo k útoku, začali velmi intenzivně komunikovat se společností [REDAKCE] která jim poskytla maximální součinnost. Policii následně doložili komunikaci mezi nimi a společností [REDAKCE]. Společnost [REDAKCE] jim na základě jejich dotazů a protokolů sdělila adresu, ze které byly mailly a stránky vymazány. Svědek uvádí, že za bezpečnost dat ve společnosti zodpovídal [REDAKCE] ale v podstatě i svědek. Svědek uvádí, že skutečnost, že všechna hesla nebyla po odchodu obžalovaného ze společnosti změněna, byla chybou. Svědky ani nikoho jiného však nenapadlo, že by mohl někdo tato hesla zneužít. Svědek si však rozhodně nevzpomíná na to, že by ho obžalovaný po svém odchodu upozorňoval, že mu neustále dochází přesměřované mailly. Pokud toto obžalovaný učinil, svědek si na to skutečně nepamatuje. Poslední komunikace mezi obžalovaným a svědkem trvala zhruba 2-3 měsíce po odchodu obžalovaného. Fyzicky se však naposledy viděli v [REDAKCE] poté, co obdržel od svědka určitou nabídku, kterou však obžalovaný neakceptoval. Motivaci obžalovaného k tomu, že jim vymazal obsah mailových schránek i webových stránek svědek nezná, domnívá se, že to mohla být msta, ale nechce se pustit do spekulací. Svědek se však domnívá, že to byla msta, a to nejen ze strany obžalovaného, ale i osob, které jsou s ním spojené. Tento útok je však překvapil. Pokud by něco tušili dříve, byli by k zabezpečení přistupovali jinak. Kromě obžalovaného v té době odešla z redakce i [REDAKCE] K [REDAKCE] Š [REDAKCE] došlo k obměně redakčního týmu. Co se týče přístupových hesel, měl je nejen svědek, ale i p. H [REDAKCE] obžalovaný a p. Š [REDAKCE]. Přístupové hesla měli také ti, kteří v roce 2012 jednotlivé mailové schránky obsluhovali. Předmětná soutěž byla vyhlášena na internetu, probíhala přes mail, přes tištěný časopis a na facebooku. Tuto soutěž musela redakce předčasně ukončit, protože byla nevyhodnotitelná. Zmizely odpovědi pisatelů, zmizely kontakty. Soutěž však byla ojedinělá, odpovídalo na ni hodně lidí. Svědek se domnívá, že více k soutěži by byl schopen říct p. H [REDAKCE]. Ten byl odpovědným redaktorem za tuto soutěž. Svědek netuší, jak přesně soutěž probíhala. Proč byl útok na webové stránky i mailové schránky zjištěn až po 7 dnech, není schopen svědek říci, je možné, že v té době měl p. H [REDAKCE] dovolenou. To však svědek přesně neví. Z nějakého důvodu se však stalo, že vše zjistili až po 7 dnech. Soutěž tak společnost nebyla schopna vyhodnotit. Pokud si svědek pamatuje, čtenáři tipovali, za kolik minut či hodin zaběhnou jednotliví redaktori redakce maraton. Vzhledem k tomu, že odpovědi a tipy všech čtenářů zmizely, k vyhodnocení nikdy nedošlo, nedalo se v soutěži pokračovat. Svědek uvádí, že společnost [REDAKCE] určitě měla věřitele a nějaké nevyřízené pohledávky, nikdy však proti společnosti nebylo vedeno exekuční řízení ani nebyl podán insolvenční návrh. Osoby, spojené s obžalovaným, odmítá svědek komentovat.

Dále byl, poté co byl vzat do slibu podle § 11 odst 1 tr. řádu a § 6 s přihlédnutím k § 24 odst. 2 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve věci slyšen jeden ze zpracovatelů **znaleckého posudku z oboru kybernetika, výpočetní technika**, vypracovaného znaleckým ústavem - České vysoké učení technické, Fakulta elektrotechnická, **Ing. Ph.D. Jiří Hájek**, který velmi podrobně odpovídal na pokládané dotazy a soud proto v podrobnostech odkazuje na protokol z hlavního líčení dne 7.10.2015. Uvedl zejména, že na přístup k PC přes vzdálenou plochu, se ptal obžalovaného proto, že on sám s velkou oblibou používá toto již několik let, kdy má počítač v práci, stále zapnutý (proto se ptal i na dobu zapnutí domácího počítače obžalovaného). Vzdálený přístup lze požívat na všechny souborové věci, notebook je z domova v podstatě používán jako terminál, když je uživatel

připojen k internetu, tak se může okamžitě přihlásit i na vzdálenou plochu a všechny věci řeší na jednom počítači, nemá poté problém se soubory. K tomu směřovaly i dotazy znalce na obžalovaného, protože pan obžalovaný je obžalován z toho, že smazal několik e-mailových účtů, stovky souborů z webových stránek, což vlastně není úkon, který by se dal stihnout třeba za 2-3 minuty, když se někdo podívá, kdy mu jede tramvaj, tak aby pouze překlíknul a takhle rychle to smazal, zvláště když se musí ještě někam hlásit, event. vyhledat ta hesla v nějaké adresářové struktuře, která mu není známa. Toto by se však dalo velice elegantně udělat právě přes tu vzdálenou plochu, kdy fyzicky u toho počítače nesedíte. Uživatel počítače, když je někde v jiné místnosti, tak de facto to nepozná, že se mu na vzdálenou plochu někdo přihlásil, protože ono se to vlastně jakoby odhlásí ze systému, má tam obrazovku „přihlašte se do windows“. K tomu směřoval i dotaz na vstupní heslo počítače.

Popsal, jakým způsobem funguje přidělování IP adres a tento systém u [REDAKCE] Sít [REDAKCE] je koncipovaná tak, že to není úplná klasická ethernetovská síť, ale je to taková hybridní nebo kombinovaná síť, kdy do domu nebo paneláku je síť realizovaná pomocí kabelových rozvodů společně s distribuovaným televizním signálem, dnes už se televizní signál šíří trošku jinak, a potom tzv. ta poslední míle je řešena takovou stromovou infrastrukturou, tzn., že do každého bytu jde samostatný koax z nějakého domovního rozbočovače. A potom až za tím modemem, což je pouze jakoby konverzní zařízení mezi sítí kabelovou a sítí ethernetovskou, kde se liší pouze ve formě kabelu, jeden koaxiální kabel vstup, a potom RJ 45 nebo kroucený pár, je potom k tomu počítači do té síťové karty. Aby se někdo dokázal připojit přímo na tu síť konkrétního uživatele (např. obžalovaného), tak není úplně jakoby triviální záležitost, vyžaduje to nějaké schopnosti, znalosti, minimálně znalost architektury té sítě, umět se dostat do těch domovních rozvaděčů, firma UPC to uzavírá do zamčených skříní, které jsou zapečetěné.

Dále uvedl, že není možné, aby konkrétní dynamicky přidělovaná IP adresa byla současně přidělena více uživatelům. Rovněž není prakticky možné, aby někdo ovlivnil, že mu bude přidělena právě jedna konkrétní dynamicky přidělovaná IP adresa. V podrobnostech soud odkazuje na protokol z hlavního líčení dne 7.10.2015.

Soudkyně znalce vyzvala, aby se vyjádřil u jednotlivých okruhů dalších otázek, jaká je u nich pravděpodobnost, že útok provedla jedna následujících osob lišících se úrovní znalostí o firmě a jejích systémech:

- A) bez podrobnějších znalostí
- B) omezených znalostí (přístup jen k vlastnímu mailu)
- C) znalost přístupů k poškozeným účtům, bez zkušeností se správou
- D) znalost přístupů k poškozeným účtům a se zkušeností se správou

S ohledem na časové trvání vlastního útoku: Znalec uvedl kategorie C a D, tyto dvě kategorie to mohly udělat, A a B nikoliv. Nebyly to úplně triviální věci, které se „jakoby mohly udát“ z kteréhokoliv počítače, z kteréhokoliv strany. (znalcem rozvedeno podrobněji v protokole)

Znalec se pozastavil nad tím, že poškozená společnost ani za poměrně dlouhý časový úsek od ukončení spolupráce nabyla schopna změnit všechna přístupová hesla, která

obžalovaný znal a využíval, když pro ně pracoval. Rovněž jej i jeho kolegy udivilo, že obžalovaný neměl zaheslovaný svůj domácí počítač a síť. V této souvislosti se vyjadřoval i k možným problémům při připojování se jednotlivých zařízení k domácí síti (viz. protokol).

K dotazu soudkyně (když jsou ve znaleckém posudku hodnoceny možnosti, že předmětný útok byl proveden přes wifi síť obžalovaného a to s tím cílem svalit vinu na něj, pak je hodnocena potřebná úroveň znalostí jako poměrně vysoká): Byl by schopen někdo z osob přítomných v jednací síni (včetně samotného znalce) provést takovýto útok?

Znalec jednoznačně odpověděl, že nikdo, ani on sám, by takový útok provést schopen nebyl, tak, že by se z prostoru mimo byt či dům obžalovaného připojil k jeho domácí wifi a přes ni útok provedl.

Znalecký ústav se snažil najít veškeré varianty toho technicko-kybernetického prostoru, jak provést to, co je kladeno za vinu obžalovanému, a těch variant nebylo mnoho. Ve ZP jsou víceméně všechny nějakým způsobem popsány nebo jenom zmíněny. Na takovýto útok potřebujete netriviální znalosti (podrobnosti v protokole).

S ohledem na skutečnost, že k některým otázkám soudu, týkajícím se systému přidělování IP adres společnosti [redacted] nebyl schopen znalec uvést konkrétní odpověď, oslovil soud společnost [redacted] s žádostí o poskytnutí informací – viz. níže v listinných důkazech.

Soud dále v hlavním líčení provedl důkaz **listinami** založenými ve spise.

V trestním oznámení, které podala poškozená společnost [redacted] (nyní [redacted]) mimo jiné uvedla, že je vydavatelem měsíčníku [redacted] a vlastníkem domén [redacted] a [redacted]. Dne 11.7.2012 byla smazána webová prezentace společnosti na serveru [redacted] a místo ní se objevil pouze nápis „Doména je na prodej“, téhož dne byl vymazán obsah e-mailových schránek na doménách [redacted] a [redacted]. Společnost tak utrpěla škody ztrátou cenných dat a poškozením jména společnosti. K realizaci přístupu k doménám musel pachatel zadat příslušná uživatelská jména a hesla. Poškozená společnost napadení zjistila dne 17.7.2012. Následně od registrátora domén zjistila, že pachatel dne 11.7.2012 provedl výmazy uvedených dat z IP adresy [redacted] přidělené společnosti [redacted]. Dále bylo zjištěno, že z téže IP adresy k doménám přistupoval pachatel již 21.12.2011. Následně bylo zjištěno, že z této IP adresy komunikoval se společností obviněný H [redacted], jehož odchod ze společnosti byl konfliktní a například právě dne 21.12.2011 napsal e-mail s urgencí úhrady svých pohledávek svědkovi J [redacted].

Z výpisu přístupů k zákaznickému účtu napadených webových stránek poskytnutého společností [redacted] soud zjistil, že dne 21.12.2011 a dne 11.7.2012 byla administrace provedena z IP adresy [redacted]. Právě z předmětné IP adresy byly smazány stovky souborů z domény [redacted]. Z přehledu přístupů k emailovým schránkám je zřejmé, že z IP adresy [redacted] byly postupně otevírány schránky [redacted], [redacted] a [redacted] a byl smazán jejich obsah. Soud dále zjistil, že byly učiněny

neúspěšné pokusy o přihlášení se do schránek [REDACTED]
[REDACTED] a [REDACTED] a to opakovaně.

Ze sdělení společnosti [REDACTED] soud zjistil, že poskytovatelem internetového připojení pro uživatele IP adresy [REDACTED] byla právě společnost [REDACTED]. a smlouvu se společností uzavřel svědek S [REDACTED]. V době dotazu PČR však již společnost nebyla schopna sdělit, jaké konkrétní osobě v předmetné době tuto IP adresu poskytla. Z dalších údajů poskytnutých společností [REDACTED]. za období od [REDACTED] však vyplývá, že předmetní IP adresa byla přidělována mimo jiné i v místě bydliště obviněného, tedy v [REDACTED] jedná se o dynamickou IP adresu přidělovanou v určitém období i několika desítkám uživatelů.

Z e-mailové korespondence obviněného (realizované z mailové adresy [REDACTED]) a svědka J [REDACTED] soud zjistil, že obviněný zasilal ve dnech 3.10.2011, 21.12.2011 a 22.2.2013 zprávy právě z dynamicky přidělované z IP adresy [REDACTED]. Soud dále z mailové korespondence zjistil, že dne 21.12.2011 byla z IP adresy [REDACTED] provedena administrace později napadených účtů a dne 11.7.2012 byl z této adresy proveden útok, který je obžalovanému kladen za vinu.

[REDACTED]
[REDACTED]

Z vyjádření společnosti [REDACTED] ze dne 9.12.2015 soud zjistil, že od 21.5.2007 do 29.1.2014 měl uživatel v užívání modem [REDACTED] adresa [REDACTED]. Tento typ modemu není vybaven rozhraním WIFI. [REDACTED] je zařízením, které pracuje v tzv. bridge módu. To znamená, že veřejná [REDACTED] adresa je přidělována koncovému zařízení uživatele (např. PC, notebook, WiFi router atp.) nikoliv samotnému kabelovému modemu. Tento typ modemu žádným způsobem nezasahuje do komunikace mezi DHCP serverem poskytovatele a koncovým zařízením uživatele. Modem instaloval technik společnosti [REDACTED]. Kabelový modem typ [REDACTED] není vybaven rozhraním WIFI pro připojení bezdrátových koncových zařízení uživatele. Nicméně v případech, kdy je uživateli dodán modem s rozhraním WIFI postupuje instalační technik následovně. Modem je zákazníkům dodáván v továrním nastavení, kdy název přednastavené WIFI sítě a přednastavené heslo nalezne zákazník na spodní části modemu. Je na volbě zákazníka, zda vůbec a jak upraví volitelné nastavení modemu. Informace o současném i historickém (volitelném) nastavení modemu ze strany zákazníka nejsou předmětem evidence [REDACTED]. Tento typ modemu žádným způsobem nezasahuje do komunikace mezi DHCP serverem poskytovatele a koncovým zařízením uživatele. Veřejná IPv4 adresa je přidělována přímo koncovému zařízením uživatele. Operační systém koncového zařízení by si měl u DHCP serveru neustále v pravidelných intervalech žádat o prodloužení zapůjčení IPv4 adresy. V těchto případech, by mělo koncové zařízení uživatele dostávat stále stejnou IPv4 adresu. Tento proces může být narušen výpadkem/výlukou na kabelové síti nebo restartem koncového zařízení uživatele.

Tento typ modemu žádným způsobem nezasahuje do komunikace mezi DHCP serverem poskytovatele a koncovým zařízením uživatele. Veřejná IPv4 adresa je přidělována

přímo koncovému zařízení uživatele. Při restartu nebo vypnutí a zapnutí modemu dojde k odpojení/zapojení koncového zařízení uživatele na modem. Po opětovném zprovoznění modemu (řádově za 1-2 minuty) si koncové zařízení uživatele (jeho operační systém) požádá o IPv4 adresu DHCP server znovu. DHCP server pak přidělí adresu stejnou, protože o skutečnosti, kdy je modem restartován nebo vypnut a zapnut není informován. Rezervuje tak konkrétní IPv4 po celou dobu tzv. lease timu (v našem případě až 6h). Pokud by vypnutí zapnutí kabelového modemu trvalo déle než je tento časový úsek, pak DHCP server může přidělit tuto IPv4 adresu jinému uživateli resp. stávající uživatel pak může dostat adresu jinou.

Jiná situace by nastala, pokud by klient standardním způsobem restartoval koncové zařízení (např. PC), nikoliv kabelový modem. Koncové zařízení uživatele by pak mělo tuto skutečnost oznámit DHCP serveru. DHCP server pak tuto IPv4 adresu uvolní ihned pro další použití jiným koncovým zařízením jiných uživatelů. Klient tak už stejnou IPv4 adresu získat nemusí. To jestli získá stejnou či nikoliv závisí na vytíženosti IPv4 DHCP adresního rozsahu pro konkrétní oblast. V praxi se vyskytují obě varianty.

další faktory ovlivňující přidělení IPv4 adresy.

a) Došlo ke změně MAC adresy koncového zařízení uživatele (fyzická výměna za jiné nebo úprava v operačním systému na stávajícím zařízení)

b) Zásah na síti v době vypnutí kabelového modemu. Zásahem je myšleno např. přidání/odebrání IPv4 rozsahu na DHCP serveru pro danou oblast, dělení optických NODů atp.

Výrobce DHCP serveru (Cisco Network Registrar) je společnost CISCO. Algoritmus nebo priority přidělování IPv4 adres tímto DHCP serverem nám není znám. Domníváme se, že se jedná o náhodný proces.

Jednalo o subnet třídy C, tj. blok 256 IP adres. Konkrétní historické záznamy o pokrytém území pro IPv4 rozsahu nevidujeme. Obecně lze ale přepokládat, že tuto IPv4 adresu mohlo teoreticky sdílet až 1200 klientů.

Tento typ modemu žádným způsobem nezasahuje do komunikace mezi DHCP serverem poskytovatele a koncovým zařízením uživatele. Operační systém koncového zařízení by si měl u DHCP serveru neustále v pravidelných intervalech žádat o prodloužení zapůjčení IPv4 adresy. V těchto případech, by mělo koncové zařízení uživatele dostávat stále stejnou IPv4 adresu. Tento proces může být narušen restartem modemu nebo výpadkem na síti.

K tomuto dotazu lze obecně sdělit, že z Vámi popsaných situací [1) *útok byl veden opět přes modem uživatele M [redacted] Š [redacted] nebo 2) tato adresa byla v době útoku přidělena modemu někoho jiného*] je s ohledem na výše uvedené situace 1) pravděpodobnější než situace 2). Je téměř jisté, že modem, který měl ve dvou různých časových okamžicích přidělenou tutíž IP adresu, měl tuto stejnou IP adresu přidělenou i v průběhu celé doby mezi těmito dvěma okamžiky. Avšak konkrétní míru pravděpodobnosti jakéhokoli pozdějšího přidělení stejné IP adresy témuž modemu nelze určit vzhledem k množství a variabilitě rozhodných faktorů uvedených výše (zejména četnost a doba trvání výpadků sítě [redacted] popř. energetické sítě, zapnutí/vypnutí koncového zařízení ze strany uživatele, apod.).

Další skupina listinných důkazů se týkala osoby obžalovaného. Obžalovaný [redacted]

Soud **hodnotil důkazy** jednotlivě i v jejich souhrnu a podle svého vnitřního přesvědčení, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 5, 6 tr.řádu. V hlavním líčení byl prokázán skutkový děj v podstatě ve shodě s obžalobou, a soud má za to, že uvedeného jednání se obžalovaný dopustil s cílem poškodit společnost [REDAKCE]. Obžalovaný svůj čin po celé trestní řízení popírá. Usvědčuje jej však řada nepřímých důkazů. Jako stěžejní z těchto nepřímých důkazů se soudu jeví skutečnost, že v řízení bylo mailovou komunikací obžalovaného a podklady dodanými společností [REDAKCE] prokázáno, že k útoku došlo z dynamicky přidělované IP adresy, která je sice náhodně přidělována poměrně velkému okruhu „zákazníků“ společnosti [REDAKCE] avšak z této adresy obžalovaný několikrát komunikoval ze své mailové schránky ještě v době, kdy pro společnost [REDAKCE] pracoval. Nebylo sice již možno v databázi [REDAKCE] dohledat zda kritického dne 11.7.2012 předemtná IP adresa byla přidělena právě obžalovanému, ale statistická pravděpodobnost, že by se z IP adresy v minulosti opakovaně přidělené obžalovanému, připojil kdokoliv jiný znalý současně uživatelských jmen a hesel, která od konce roku [REDAKCE] nebyla změněna a zároveň neznalý uživatelských jmen a hesel změněných v roce [REDAKCE] se limitně blíží nule. To ostatně vyplývá nejen z výpovědi znalce, ale zejména z vyjádření společnosti [REDAKCE] (bod 12 - Je téměř jisté, že modem, který měl ve dvou různých časových okamžicích přidělenou tutéž IP adresu, měl tuto stejnou IP adresu přidělenou i v průběhu celé doby mezi těmito dvěma okamžiky.). K této úvaze vede soud rovněž skutečnost, že IP adresa je přidělována dynamicky a tento systém přidělování prakticky neumožňuje, aby adresa byla „náhodně“ přidělena někomu, kdo by chtěl provést útok kladený obžalovanému za vinu s cílem poškodit obžalovaného a případně i společnost [REDAKCE]. Přidělení konkrétní dynamicky přidělované IP adresy totiž nemůže uživatel připojení prakticky ovlivnit, jak jednoznačně uvedl znalec i společnost [REDAKCE] (bod 8). Z výpovědi svědků J. [REDAKCE] a H. [REDAKCE] vyplývá, že po ukončení vzájemné spolupráce obviněného H. [REDAKCE] a společnosti [REDAKCE] (nyní [REDAKCE]) zůstaly jejich vztahy napjaté. Koneckonců i obžalovaný ve své výpovědi uvedl, že sice vůči společnosti necítil zášť, ale zároveň uvedl, že zejména na papírovou podobu [REDAKCE] byl hrdý, neboť měsíčník byl „jeho dítětem“ a uvedl i to, že mu nebylo příjemné, když nadřízení do této podoby chtěli zasahovat v rozporu s jeho představami. Toto ostatně uvedl i svědek Š. [REDAKCE]. Dále bylo prokázáno, že dne 11.7.2012 došlo k napadení domén společnosti, a to s využitím uživatelských jmen a hesel, která znal obviněný. Krom něj tato uživatelská jména a hesla znalo jen několik málo dalších osob. Pokud by některá z těchto osob měla důvod společnost poškozovat či si s ní „vyřizovat účty“ těžko by mohla ovlivnit přidělení IP adresy (viz. výše), kdy znalec uvedl jednoznačně ve své výpovědi, že toto ovlivnit prakticky nelze. Možnost útoku někoho zvenku za využití přístupu do domácí sítě obžalovaného, např. z prostoru v okolí bydliště obžalovaného, byla znalci prakticky vyloučena – potřeba velmi vysoké odbornosti takovéhoho útočníky (i sám znalec uvedl ve své výpovědi, že by to nesvedl). Nadto byl útok proveden osobou, jež neznala ta hesla, která byla změněna po ukončení spolupráce s obžalovaným – tedy nikoli osobou, která by ve společnosti působila v době útoku a potřebná hesla znala. Souhrn těchto skutečností neumožňuje jiný dostatečně pravděpodobný a odůvodněný závěr, než že útok provedl právě obžalovaný.

Verzi obhajoby, že útok mohl provést kdokoliv využitím připojení se na nezaheslovanou wifi síť, když hesla mají obžalovaný a jeho přítel běžně uloženy ve svém počítači, prakticky vylučuje skutečnost, že útok byl proveden ve dvou poměrně krátkých

časových úsecích (16:11 hod. až 16:16 hod. – za použití nezměněných hesel a poté 18:07 hod. až 18:22 hod. - za použití nezměněných hesel i pouze s pokusem, tam kde hesla změněna byla) s odstupem cca 2 hod, navíc ten kdo se připojoval musel znát nejen hesla (snad uložená v počítači obžalovaného), ale musel znát i uživatelská jména. Připojit se k síti a použít známé heslo (byť i s vyhledáním v souboru na počítači obžalovaného) a smazání cca 2000 souborů během pouhých 5 minut mohl pouze obžalovaný, neboť kdokoliv jiný by nebyl schopen heslo najít, použít a vymazat tolik souborů tak rychle. Toto by bylo hypoteticky možné za situace, kdy by obžalovaný měl aktivní přístup do počítače přes vzdálenou plochu, avšak sám obžalovaný uvedl, že takovýto přístup nepoužíval. Rovněž povedený útok i pokus o další (v případě změněných hesel jistě s několika pokusy o přístup) realizovaný za 15 minut mohl povést pouze obžalovaný, neboť jiná osoba (a to i přítel obžalovaného) by nebyla schopna tak rychle hesla vyhledat. Navíc by tato neznámá osoba musela využít počítač obžalovaného dvakrát s dvouhodinovým časovým odstupem. Je rovněž prakticky nemožné, aby takto „pracovala“ nějaká osoba mimo byt obžalovaného – problém s přístupem do počítače k uloženým heslům a neznalost uživatelských jmen, a zejména velmi vysoká úroveň znalostí IT (viz. výše).

To, že by útok mohl provést svědek J. [REDAKCE] s cílem poškodit obžalovaného a získat následně pro sebe či společnost nějaké finance (jako odškodnění) je dle názoru soudu velmi nepravděpodobné již s ohledem na [REDAKCE] p. J. [REDAKCE] vedena. Nadto je nemožné, že by dosáhl přidělení příslušné IP adresy – viz. výše a do bytu obžalovaného nikdy nepřišel, rovněž není IT odborníkem, aby útok provedl „zvenku“ (znalcem uváděné potřebné velmi vysoké úrovně znalostí IT jistě nedosahuje, když ve společnosti nedokázal ani zajistit potřebnou změnu všech přístupových hesel po odchodu obžalovaného).

Soud tak uzavírá, že právě výše uvedený okruh nepřímých důkazů zcela odpovídá požadavkům stávající judikatury, když nepřímé důkazy tvoří ve svém souhrnu logickou, ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu nepřímých důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících, které jsou v takovém příčinném vztahu k dokazované skutečnosti, že z nich je možno dovodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost jiného závěru. Nepřímé důkazy vedou nejen k důvodnému podezření vůči obžalovanému, zároveň však vylučující i reálnou možnost, že pachatelem by mohla být i jiná osoba.

Obžalovaný svým jednáním popsaným **ve výroku tohoto rozsudku** naplnil skutkovou podstatu trestného činu, a to **přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku**. Obžalovaný svým činem porušil zájem na ochraně důvěrnosti počítačových dat a počítačového systému. Počítačovým systémem se (dle komentáře k trestnímu zákoníku) rozumí jakékoliv zařízení nebo skupina vzájemně propojených nebo souvisejících zařízení, z nichž jedno nebo více provádí na základě programu automatické zpracování dat. Počítačovým systémem je, tedy zařízení sestávající z technického a programového software vybavení, které je určeno k automatickému zpracování digitálních dat. Automatickým zpracováním se rozumí zpracování bez přímého lidského zásahu. Zpracování znamená, že na data se v počítačovém systému působí prováděním počítačového programu. Počítačový

program je soubor instrukcí, kterým může být počítačovým systémem proveden pro dosažení zamýšleného výsledku. Lze ho definovat tak, že jde o množinu příkazů, instrukcí, deklarací a popřípadě jiných prvků programovacího jazyka vyjadřující algoritmus řešení nějakého problému. Základní podmínkou trestnosti je, že pachatel překoná bezpečnostní opatření. Bezpečnostním opatřením je třeba rozumět každé opatření, jehož cílem je zabránit volnému přístupu k počítačovému systému nebo nosiči informací. Na stupni a míře zabezpečení však nezáleží. Úroveň zabezpečení nelze považovat za rozhodující - postačí, že pachatel musí překonat nějakou překážku. V tomto případě patřila mezi bezpečnostní opatření hesla ke vstupu do jednotlivých systémů. Obžalovaný svým chováním naplnil jednak základní skutkovou podstatu předmětného trestného činu uvedenou v odstavci 2 písm. b). Toto ustanovení poskytuje ochranu před tzv. počítačovou sabotáží. Obžalovaný, poté co se neoprávněně přihlásil jednak na webovou stránku a dále do jednotlivých mailových schránek zničil (vymazal) jich obsah, čímž snížil kvalitu těchto systémů a učinil je prakticky neupotřebitelnými. Svým jednáním odstranil data umístěná v mailových schránkách a odstranil i data ze stránek webových. Základní skutková podstata v odst. 2 neobsahuje znak v podobě úmyslu způsobit škodu či jinou újmu nebo získat prospěch. Úmysl způsobit jinému škodu nebo jinou újmu je až zvláště přitěžující okolnost podle odst. 3. Specifikum skutkové podstaty v odst. 2 písm. b), tak spočívá v tom, že neoprávněný přístup a vymazání dat může být cílem samo o sobě. Získáním přístupu se rozumí takové jednání, které umožní pachateli volnou dispozici s počítačovým systémem nebo jeho částí a využití jeho informačního obsahu. Přístup musí být neoprávněný. Oprávněný přístup není sám o sobě trestným, i když spočívá v překonání bezpečnostního opatření. V případě obžalovaného se jednalo jednoznačně o přístup neoprávněný, neboť v té době již nepracoval pro předmětnou společnost, tato neměla zájem na tom, aby vstupoval do jejich mailových schránek ani, aby jakýmkoliv způsobem administroval a upravoval jejich webové stránky. Skutková podstata odst. 3 pak zahrnuje úmysl získat pro sebe nebo pro jiného neoprávněný prospěch nebo úmysl způsobit jinému škodu či jinou újmu. Ustanovení zákona nevyžaduje žádnou nominální minimální výši. Způsobení škody jinému znamená způsobení majetkové újmy, za kterou lze považovat zmenšení hodnoty věci vyjádřitelné v penězích nebo i ušlý zisk, který může být daleko závažnější a v mnoha případech rozhodujícím škodlivým následkem. Jinou újmou se rozumí různé nehmotné a penězi těžko ocenitelné ztráty způsobené v důsledku jednání uvedeného v odst. 2. Ke škodě nebo jiné újmě nemusí dojít, postačí, že pachatel jedná v tomto úmyslu.

Obžalovaný si tedy svým jednáním získal přístup k počítačovému systému a data uložená v počítačovém systému neoprávněně vymazal a toto učinil v úmyslu způsobit jinému škodu či jinou újmu, byl si totiž velmi dobře vědom toho, jak ztráta jím vymazaných dat postihne poškozenou společnost, neboť s těmito (či obdobnými) daty v nedávné minulosti pravidelně pracoval. Obžalovaný přitom jednal s úmyslem přímým, věděl velmi dobře, co činí, toto činit chtěl a činil tak s cílem způsobit škodu společnosti [REDAKCE]. Poškozené vznikla nejen skutečná škoda (nevyhodnocením soutěže společnost přišla o případné zisky z reklamy, musela obnovit webové stránky, ...) ale i jiná újma (v podobě vlastní ztráty dat), avšak její vyčíslení a případné doložení poškozenou společností nepovažuje soud za odpovídající skutečnosti. Pro rozhodování o vině a trestu soud nepotřeboval zjistit přesný rozsah majetkové újmy, která vznikla poškozené společnosti, a v tomto směru neprováděl další dokazování.

Soud posuzoval jednání obžalovaného s ohledem na ustanovení § 12 odst. 2 tr.zákoníku, a dospěl k závěru, že společenská škodlivost je dána zejména okolnostmi činu. Útokem na mailové účty i webové stránky společnosti [REDAKCE] a vymazáním velkého množství dat společnosti vznikla nejen hmotná škoda, ale utrpěla i její pověst. Navíc obžalovaný chtěl tímto útokem poškodit společnost [REDAKCE]. Lze tak konstatovat, že jednání obžalovaného bylo natolik společensky škodlivé, že nepostačí jej postihnout podle jiného právního předpisu.

Pokud jde o **výběr druhu trestu a jeho výměry**, soudu nebyla v době rozhodování známa taková skutečnost, pro kterou by bylo nutno uložit trest souhrnný, a uložil tak trest samostatný. Pokud jde o absolutní účinek trestu, tedy o odplatu obžalovanému, lze na něj s ohledem na jeho bezúhonnou minulost působit i jinak než trestem odnětí svobody odloženým na odpovídající zkušební dobu. Proto soud obžalovanému uložil trest peněžité jako trest samostatný v souladu s ustanovením § 67 odst. 3 tr.zákoníku, a to v celkové výši 20.000,- Kč, jenž byl vyměřen podle § 68 odst. 1, 2 tr.zákoníku ve 20 denních sazbách po 1.000,- Kč. Jde o trest velmi mírný, uložený v nejmenším počtu denních sazeb, neboť soud se domnívá, že již samotné trestní řízení bylo pro obžalovaného dostatečným ponaučením a peněžité trest tak je ukládán na spodní hranici, když soud zároveň přihlédl k tomu, že poškozená společnost se s vysokou pravděpodobností bude domáhat náhrady škody v civilním řízení. Denní sazba byla s přihlédnutím k majetkovým a výdělkovým poměrům obžalovaného určena ve výši 1.000,- Kč, opět hluboko v dolní polovině zákonné sazby (100 až 50.000 Kč). Zároveň bylo obžalovanému umožněno, aby peněžité trest zaplatil ve splátkách po 2.000,- Kč měsíčně (tak aby celý trest byl zaplacen nejpozději do 1 roku od právní moci rozsudku), a to po ztrátou výhody splátek. Splatnost je vždy do každého 30. dne v měsíci s tím, že první splátka musí být zaplacená do 30. dne v měsíci následujícím po měsíci, v němž tento rozsudek nabude právní moci. Pro případ, že by obžalovaný trest nezaplatil, stanovil soud podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku náhradní trest odnětí svobody v trvání 200 dnů, když zde zohlednil spodní hranici zákonné trestní sazby trestu odnětí svobody v ust. § 230 odst. 3 tr. zákoníku (6 měsíců až 3 roky).

V souladu s ustanovením § 229 odst. 1 tr. řádu pak soud odkázal poškozenou společnost [REDAKCE] (nyní [REDAKCE]) s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť v řízení nebyla prokázána výše škody či nemajetkové újmy, která společnosti vznikla. Pro vlastní rozhodnutí o vině a trestu soud nepotřeboval v tomto směru rozšiřovat a doplňovat dokazování (zde stačí skutečnost, že pachatel jednal v úmyslu škodu způsobit). Nadto se soud domnívá, že by případné rozhodnutí o náhradě škody v civilním řízení (vycházející ze zásady, že právo svědčí bdělým) mělo zohlednit i skutečnost, že poškozená společnost ani téměř půl roku poté, co se nerozešla s obžalovaným právě v nejlepším, nepovažovala za vhodné, aby přístupová hesla změnila. Společnost tak porušila základní prevenční povinnost, že každý si má počínat tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku, zdraví ap.

P o u č e n í : Proti rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím

soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 18. ledna 2016

Ing. Mgr. Hana Chaloupková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost: Pospíšilová